

Ἀνέστη Χριστός, καί ἡ ζωὴ πολιτεύεται...

«Εἶχαν κάνει κι οἱ λεπροὶ τὸν Ἐπιτάφιό τους, εἶχαν ζαπλώσει κι αὐτοὶ ἀπάνω σὲ λεμονόφυλλα καὶ δάφνες τὸ Χριστὸ –μὰ ἓνα Χριστὸ δικό τους, πού τὸν εἶχε ζωγραφίσει στὰ χρόνια τὰ παλιὰ ἓνας ἑκατοχρονίτης λωβιασμένος καλόγερος. Λεπρὸ τὸν εἶχε στορίσει ὁ καλόγερος ἐτοῦτος τὸ Χριστὸ τῆς Μεσσηνιαῖς, τοῦ 'χε φάει ἡ ἀρρώστια τὰ δάχτυλα καὶ τὴ μύτη, καὶ τὸ ἐπανωχείλι του εἶχε ἀρχίσει κι αὐτὸ νὰ σαπίζει ἄθυμωσε ὁ Μητροπολίτης τοῦ καιροῦ ἐκείνου, φώναξε τὸν καλόγερο: – Ἀφορεσμένε, μεγάλο ἀμάρτημα νὰ παρασταίνεις λωβιασμένο τὸ Χριστό. Δὲ φοβήθηκες τὸ Θεό; Γιατί τό 'καμες; – Πῶς ἄλλιῶς μπορούσε, Δέσποτά μου, ὁ Χριστός, ἀποκρίθηκε ὁ καλόγερος –καὶ τσεύδιζε γιατί δὲν εἶχε χεῖλια νὰ μιλήσει, μονάχα δόντια καὶ γλώσσα– πῶς ἄλλιῶς μπορούσε ὁ Χριστός νὰ δείξει τὴν ἀγάπη του στοὺς ἀνθρώπους; Πῆρε ἀπάνω του τὴν ἀρρώστια τους... Ἐτοῦτον τὸ λεπρὸ Θεὸ τριγυροῦσαν ἀπόψε οἱ λωβιασμένοι, ζαπλωμένοι ἀπάνω σὲ λεμονόφυλλα καὶ δάφνες. Κι ὅταν εἶδαν ἀντίκρα τους, στὶς Τρεῖς Καμάρες, τὸν Ἐπιτάφιο τῶν γερῶν ἀνθρώπων, κούνησαν τὰ φωσάκια τους ἀπάνω ἀπὸ τὸν γκρεμὸ καὶ χαιρέτησαν» (Νίκου Καζαντζάκη, *Καπετὰν Μιχάλης*. Ἐλευθερία ἢ Θάνατος, ἐκδ. Καζαντζάκη, Ἀθήνα 2015, σελ. 193).

*

Τὸ παραπάνω σύντομο ἀπόσπασμα δίδει μία εἰκόνα δύο διαφορετικῶν Ἐπιταφίων: τὸν Ἐπιτάφιο τῶν ὑγειῶν ἀνθρώπων καὶ τὸν Ἐπιτάφιο τῶν λεπρῶν καὶ ἀσθενῶν ἀνθρώπων. Εἶναι ἡ εἰκόνα μίας δύσκολης ἐποχῆς ὅπου ὁ πόνος καὶ ἡ δυστυχία ἀποτελοῦσαν μία πραγματικότητα γιὰ τὴν Κρήτη. Ἄν καὶ πρόκειται γιὰ τὸ ἴδιο τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, οἱ ἀνθρώποι, δυστυχῶς, συνέχιζαν καὶ συνεχίζουν νὰ Τὸν ἀντιλαμβάνονται διαφορετικά.

Οἱ γεροὶ καὶ ὑγιεῖς ὁμως ἄνθρωποι ἦταν ἐκεῖνοι πού Τὸν πρόδωσαν: Πρῶτος ὁ Ἰούδας καὶ στή συνέχεια οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι κατηγορήσαν τὸν Χριστὸ μέ τίς ἀνυπόστατες κατηγορίες τους. Ὁ Πιλάτος καὶ ἡ πολιτικὴ ἐξουσία δειλίωσαν καὶ ξέπλυναν τὰ χέρια τους γιὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν εὐθύνη. Οἱ στρατιῶτες Τὸν χτύπησαν, βάλανε ἀγκάθινο στεφάνι στό κεφάλι Του καὶ Τὸν κάρφωσαν στόν Σταυρὸ ἀνάμεσα στοὺς δύο ληστές. Οἱ φίλοι Του καὶ οἱ μαθητές Του, Τὸν ἀρνήθηκαν καὶ κρύφτηκαν. Ἄλλοι ζήτησαν νὰ θάψουν τὸ σῶμα Του τὸ βράδυ, μετὰ τὸ θάνατό Του.

Καὶ ἡ ἱστορία συνεχίζεται!

Ἡ Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ, συνεχίζεται στή μοῖρα τοῦ ἀνθρώπου καὶ στό κορμί τῆς ἀνθρωπότητας. Ὁ κόσμος δὲν ἔπαψε νὰ ἔχει τοὺς δικούς του Ἰουδες καὶ τοὺς προδότες. Δὲν ἔπαψε νὰ ἔχει τοὺς Φαρισαίους καὶ τοὺς Πιλάτους, πού ἀποφασίζουν τὴ σταύρωση τῶν χιλιάδων ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν. Καὶ οἱ λαοί, σάν τοὺς Ρωμαίους στρατιῶτες ἀνύποπτοι γιὰ τὸ ἔγκλημα τῶν πολέμων, χτυποῦν μέ τὰ ὄπλα τους καὶ τὰ καρφώνουν, σάν τὰ καρφιά τοῦ Σταυροῦ, στό ἴδιο τὸ κορμί τους. Κι ἀκόμη ὁ κόσμος δὲν ἔπαψε νὰ δειλιάζει στὶς κρίσιμες ὥρες τῶν ἀποφάσεων καὶ νὰ ἀποδέχεται τὴ σταύρωση τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀνθρωπότητας.

Ἀλλὰ ἔρχεται ἡ μέρα καὶ ἡ ὥρα πού «πᾶσα ἡ κτίσις βλέπουσα ἔτρεμε ἰτά θεμέλια τῆς γῆς, διεδοθήθησαν φόβῳ τοῦ κράτους σου» (Ἀκολουθία τῶν Ἁγίων Παθῶν, Ἰδιόμελα Αἰνῶν). «Πᾶσα ἡ κτίσις ἠλλοιοῦτο φόβῳ... ὁ ἥλιος ἐσκοτίζετο, καὶ γῆς ἰτά θεμέλια συνεταράττετο ἰτά

Ἔργο τοῦ Κωνσταντίνου Μαργέλη,
ἀπὸ το Πρόγραμμα τῆς ΟΑΚ
«Πρόσωπο πρὸς Πρόσωπο»

πάντα συνέπασχον» (Ἰδιόμελο Ἑσπερινοῦ τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Παρασκευῆς, Ἦχος α').

Καί πάλι ἐπαναλαμβάνεται σθεναρά τό ἐρώτημα: «Ἴνα τί ἔφρυξαν ἔθνη καί ἐμελέτησαν κενά;» (Ἀκολουθία Ὁρῶν Μεγάλης Παρασκευῆς, Στίχος Ἰδιομέλου).

Καί ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται!

Οἱ γεροὶ ἄνθρωποι, ἄλλοι μέ λόγια καί ἄλλοι μέ θεωρίες, συνεχίζουν νά σταυρώνουν τό Χριστό. Σκοτώνουν τή δικαιοσύνη, τήν ἀρετή, τήν ἀλήθεια καί τήν ἀγάπη. Φαρισαῖοι καί Πιλάτοι, Δυνάμεις καί Ἐξουσίες ἐπί τῆς γῆς, παράνομα Συμβούλια, ἀποφασίζουν τή σταύρωση τοῦ κόσμου. Πότε μέ λόγχεις καί πότε μέ ἀργύρια σταυρώνεται ἡ ἀνθρωπότης καί ὁ πόνος κορυφώνεται.

Τό ἴδιο ἐρώτημα ἐπαναλαμβάνεται: «Τί τό ὀρώμενον θέαμα; Τίς ἡ παροῦσα κατάπαυσις;» (Αἶνοι, Ὁρθρος Μεγάλου Σαββάτου).

Μπροστά στό θέαμα ὄλοι μένουμε ἄφωνοι, κρυβόμαστε, δειλιάζουμε νά φωνάξουμε καί νά ἀντισταθοῦμε στίς νέες μαζικές ἀπειλές πού ἀντιμετωπίζει ἡ ἀνθρωπότητα. Οἱ συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων παραμένουν κεκοιμημένες ἀπό τό λήθαργο τῆς ἀδιαφορίας καί τοῦ ἐφησυχασμοῦ. Μόνο οἱ ἀσθενεῖς μποροῦν «νά δοῦν»...

Ὁ κόσμος ὅμως δέν μπορεῖ πλέον νά περιμένει τίς ἐπαναστάσεις καί τίς θεωρίες γιά νά δικαιωθεῖ. Ἀλλά καί ἡ χριστιανοσύνη χρειάζεται νά ἀναστηθεῖ. Νά καταδικάσει κάθε ὄπλο καί «τὰ πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ, τὰ καθ' ἡμῶν δολίως κινούμενα» (Εὐχή Ἀποδείπνου). Καί τά βέλη αὐτά ἔχουν ὄνομα: ἀθεΐα, μηδενισμός, ἀναρχία, ἀσθένεια, πόνος, καταστροφή τοῦ περιβάλλοντος, φονταμενταλισμός!

Ὅμως ἡ ἀπόλυτη πρόσληψη τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Σταυρωμένο καί Ἀναστημένο Λόγο καί ἰδιαίτερα τῶν φτωχῶν καί τῶν ἀσθενούντων, ἀποτελεῖ βασική προϋπόθεση τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τά δεσμά τοῦ θανάτου, καθώς κατά τήν ὀρθόδοξη παράδοση, «τὸ γὰρ ἀπόρροιστον, ἀθεράπευτον ὃ δὲ ἦνωται τῷ Θεῷ, τοῦτο καὶ σώζεται» (Γρηγορίου Θεολόγου, Πρὸς Κληδόνιον Ἐπιστολή Α'1, PG 37:181C). Ὁ Χριστός ἀναστήθηκε γιά ὄλους, γιά ὀλάκερη τήν οἰκουμένη κι εἶναι καιρὸς νά ἀντικρίσουμε «πίσω ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀνάσταση καὶ τοῦ ἔρημου, παντέρμου κόσμου» (Νίκου Καζαντζάκη, Ὁ Φτωχοῦλης τοῦ Θεοῦ, ἐκδ. Καζαντζάκη, Ἀθήνα 2014, σελ. 165).

Χρειάζεται καί πάλι νά ἀρχίσει νά στοχάζεται ἡ ἀνθρωπότης, νά κηρύξουμε «τὴν ἐπανάσταση τῶν συνειδήσεων μέ τὴ βαθειὰ χριστιανικὴ πεποίθηση ὅτι ὅποιαδήποτε κοινωνικὴ ἐπανάσταση καὶ θεσμικὴ ἀλλαγὴ ἐπιχειρεῖται, χωρὶς μία ἀναγεννημένη ἀνθρώπινη συνείδηση, εἶναι καταδικασμένη σὲ ἀποτυχία» (Μακαριστὸς Κισάμου καί Σελίνου κυρὸς Εἰρηναῖος, Πάσχα 1982).

ΑΝΑΣΤΗΤΩ ὁ Θεός,

«καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ
οἱ μισοῦντες αὐτόν» (Ψαλμός, 67:2).

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!

ΠΑΣΧΑΛΙΕΣ ΕΥΧΕΣ

Στους φίλους αναγνώστες των ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΚΑΤΑΛΛΑΓΗΣ

απευθύνουμε εγκάρδιες αναστάσιμες ευχές...